



Helge Skovs ordinationstale

Taler

Helge Skov
Biskop

Dato

8. april 1987

Sted

Ribe Domkirke

Omstændigheder

Denne tale er holdt ved Ragnhild Edel Sønderbys ordination

Prædikentekst

Paulus' Andet Brev til Korintherne kapitel 6, vers 1-2

HVERDAGENES VIRKELIGHED

Det hellige ord, jeg på denne din indvielsesdag særligt vil lægge dig på hjerte, skriver apostelen Paulus i sit andet brev til Korintherne 6. kapitel vers 1-2:

Som medarbejdere formaner vi jer også til, at det ikke må være forgæves, at I har modtaget Guds nåde. Han siger jo: "I en nådig stund bønhørte jeg dig og på en frelsens dag hjalp jeg dig". "Se, nu er det en nåderig stund, se, nu er det frelsens dag!"

H. C. Andersen fortæller i et af sine eventyr, der hedder "Hvad man kan hitte på" – om en ung mand der havde besluttet, at han ville være digter til påske. Han vidste nok, at digte er bare at hitte på, men han kunne ikke hitte på, for han var født for silde. Alt var taget op, før han kom til verden, alt var der digtet og skrevet om. "Lykkelig den, der levede for 100 år siden", tænkte den unge mand, "da var der endnu noget at digte om, da var der endnu brug for en mand som mig, men vor egen tid duer ikke, hvad skal man hitte på, som ikke allerede er hittet på og afbrugt i denne poesiløse tid". Og så gik han ud til den kloge kone, der plejede at vide råd for det utroligste. Hun boede uden for byen i sit lille hus. Hun skulle hjælpe ham med at blive digter – og det er at se, at ens egen tid og ens eget liv er eventyret. Hvad gjorde den kloge kone? Hun viste ham kartoffelmarken udenfor sin dør og det forblæste slænkkrat, hvor ingen guldfugl sang serenader, men hvor hverdagens blæst for hujende gennem de krogede

grene. Hun gav ham sine briller og sit hørerør og bad ham fortælle hverdagens forslidte historie, så den blev ny. Og den kloge kone sagde til den unge mand, der ville være digter til påske: “Vær du glad for din egen tid min ven, i gamle dage gik digterne rundt med slunken tarm og hul på albuen. Tro ikke, at de gamle dage var bedre, du ville dog ikke bytte, om du kunne! Tiden er just god, den er den allerbedste! Men du har ikke rigtig syn på sagen, du har ikke skærpet hørelsen og læser nok aldrig dit “Fadervor” om aftenen. Her er fuldt op i alle måder at digte og fortælle om, når man kan fortælle. Prøv nu engang mine briller, få mit hørerør i øret, bed så til Vorherre og lad være at tænke på dig selv!” Og de steg op på grøften og så ud over landevejen, hvor godtfolk er at se. “Historie på historie! Det snurrer og surrer! Det bliver mig ganske broget! Jeg går bagover”, sagde den unge mand. “Nej, gå ligefrem”, sagde konen. “Gå lige ind i menneskevrmlen, hav syn på dem, øre for dem og hjerte med! Så skal du snart hitte på! Men lad være at tænke på dig selv!” “Det sidste var nu meget svært, mere end en klog kone kan forlange”.

Når jeg i dag ved din ordination, ved indgangen til din præstegerning, har valgt at fortælle om en ung mands indbildte vanskeligheder, er det fordi, hans klagemål minder mig om det, man undertiden kan høre fra præster, der ikke synes, de kan se nogen mening i deres arbejde. De synes, alle ordene er brugt, alle spørgsmålene vendt og drejet. De har fået en mangeårig uddannelse, fået en præstestilling, en menighed, der i større eller mindre grad indfinder sig i kirken om søndagen for at høre, hvad Gud vil tale til dem gennem gudstjenestens faste ord, gennem salmestrofer og gennem præstens prædiken. Alligevel sukker de rådvildt og mismodigt: Hvad kan man hitte på? Hvordan skal jeg gøre evangeliet spændende? De læser side op og side ned af de sidstudkomne romaner, følger med i filmrepertoiret og i den mere eller mindre kulørte presse for at kunne hente eksempler der kan gøre det budskab, de skal bringe, up to date. Og lige lidt hjælper det. De kommer så til den overbevisning, at det ikke mere kan lade sig gøre – i hvert fald ikke for dem – at gøre evangeliet vedkommende for mennesker. De konstaterer som den unge digter, at de nok er født for silde. Tiden er verdsliggjort i en grad, så de religiøse toner ikke mere giver genklang i nogen som helst. Det var lettere for 100 år siden i vækkelsesnes tid for slet ikke at tale om Jesu samtid for 2000 år siden, men i dag er tiden af udviklingen blevet løftet af sine hængsler, så dens dør ikke mere lader sig åbne for evangeliets ord. Dette klagemål, som du vil få at høre, skal du tage nøjagtig lige så alvorligt, som den kloge kone tager den unge digters klagemål. Du skal ikke tillade dig selv at benytte de lette flugtveje, som han er på flugt ad, men sige

til dig selv: Tiden er god, den er just den allerbedste.

Du indvender måske alligevel i mistrøstige stunder: Ja, der var engang, da tiden var god, da alt var mere enkelt end i vor komplicerede tid, da lod Guds ord sig høre, for 100 år siden. Men digteren fastholder stædigt sit: Tiden er god, den er just den allerbedste, og han gør det uden at være i modstrid med apostelens ord, som han henter fra profeten Esajas: "I en nådig stund bønhørte jeg dig og på en frelsens dag hjalp jeg dig, se nu er det en nådig stund, se nu er det frelsens dag". Det er her og nu, det foregår. Til vore flugtforsøg, til vort mistrøstelige "der var engang" lyder det altid: Se, nu er det en frelsens dag.

Vorherre slog altid følge med mennesker, gik ind i menneskevrirmlen, havde syn for den, øre for den og hjerte med for endnu engang at bruge digterens ord. Det lød til Zakæus: I dag bør jeg tage ind i dit hus. Det lød til røveren, der hang ved siden af ham på korset: I dag skal du være med mig i paradiset! Du skal tro på, at dette samtidighedens "i dag" også vil lyde til dig i dine skiftende gøremål som præst i Grene og Billund sogne. Du formaneres her med apostelens ord til, at det ikke må være forgæves, du har modtaget Guds nåde i den præstegerning, som du nu begynder. Og det vil modsætningsvis sige, at det altsammen er forgæves, hvis du ikke af evangeliet får mod til at forkynde et ord ind i situationer, der forekommer dig at være et svælgende dyb af meningsløshed, eller tale den skråsikkerhed og selvtilstrækkelighed imod, der tårner sig op, så både Gud og medmennesket tabes af syne.

Det er hverdagens virkelighed, du skal sætte i kraft for mennesker, og derfor skal det også være en klar og afgjort tale, du fører – uden det slør af gejstlige vendinger, der lyder af så meget og siger så lidt. Jeg skal i din prædiken kunne høre, at det er min ulydighed, der tales til, og jeg skal kunne høre, at det er det liv, jeg dagligt går og forbander, der tages ud af mine egen hænder og velsignes, fordi det erklæres for Guds liv at være. Når den gamle kone i eventyret siger: Du har ikke rigtig syn på sagen, du har ikke skærpet hørelsen og læser nok aldrig dit Fadervor om aftenen, bed til Vorherre og lad være at tænke på dig selv. Ja, så er det det, man kalder bagvægtsloven, der bruges. Det vil sige, at det, der virkelig er tyngde i, og som det virkelig kommer an på, nævnes til sidst, så det virkelig fastholdes. Det er vigtigt, du har syn for sagen, og at du skærper din hørelse, når du læser, og når du lytter, men det, hvorefter det hele afhænger, er at du fortrøster dig til Vorherre i det arbejde, der nu bliver dit. Lad være med at tænke på dig selv og hengive dig til selvbetrægterens mismodige lod. Det sidste – det ikke at

tænke på sig selv – det var nu svært, mere end en klog kone kunne forlange, hedder det hos H. C. Andersen. Vi kan tilføje, det er heller ikke en klog kone, der fører ordet her, men Vorherre selv, der befaler, at du skal fortrøste dig til ham og lade være at tænke på dig selv og din egen formåen eller mangel på samme. Han har kaldet dig – han vil også gøre det.

AMEN

Kilde

Skov, Helge: "Blomstre lad muld hvor de træde. Prædikener og ordinationstaler", s. 60-63. Forlaget ANIS, 2. opl. 1993

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Ordinationstale, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/helge-skovs-ordinationstale-1987>